De Adventsboodschap van God de Vader

Lezen: Jesaja 42:1-4 en Mattheüs 12:15-21

Zingen:

Psalm 49:1
Psalm 99:3
Psalm 89:2, 9, 12
Psalm 130:3
Psalm 134:3

Geliefde gemeenten, is het u wel eens opgevallen, dat de Heer Jezus zo dikwijls heeft gezegd, dat mensen moesten zwijgen over zijn personen, over zijn werk. Een voorbeeld daarvan vinden wij bijvoorbeeld in Mattheus 8, waar een melaatse man tot de Heere Jezus komt, met die vraag uit de nood van zijn leven: *Indien Gij wilt, Gij kunt me reinigen*. En hoe de Heer dat grote wonder heeft verricht in zijn leven. *Ik wil, wordt gereinigd*. En dan staat er geschreven, dat die gereinigde man er met niemand over mocht spreken, Wie dat wonder gedaan heeft en dat dat wonder heeft plaatsgevonden. En ook in de tweede schriftlezing van deze morgen, zijn we dat tegengekomen. *En vele scharen volgden hem. En hij genas hen allen en gebood hen scherpelijk, dat ze hem niet openbaar zouden maken*. Waarom deed de Heere Jezus dat? En waarom zei Hij dat zo dikwijls? Ik denk dat we vanuit de Heilige Schrift twee redenen kunnen aanwijzen, waarom dat de Heere Jezus aanvankelijk zo sprak. In de eerste plaats moeten wij nooit vergeten, dat de Heer Jezus op aarde gekomen is als de lijdende Knecht des Heeren. Hij heeft een goddelijke heerlijkheid en majesteit afgelegd, want Hij moest in zijn menselijke natuur lijden en sterven. En omdat Hij in die staat van vernedering was, wilde Hij niet dat alle nadruk op die goddelijke natuur gelegd zou worden, waardoor Hij al die wonderen deed. En de tweede reden is dit. Het was naar de wil van zijn vader. Want zijn vader wilde dat dat zo zou zijn. En daarom staat het ook al in het Oude Testament geprofiteerd. En de Heer Jezus zelf heeft het gezegd. In die tweede schriftlezing hebben we het gehoord. Vers 17 tot en met 19 uit Mattheus 12. *Op dat vervuld zou worden, hetgeen gesproken is door Jesaja, de profeet, zeggende, Zie mijn Knecht*. En dan volgt de tekst die we samen gaan overdenken, waarin we ook zullen horen dat de Heere niet zal roepen en niet hard geluid zal maken, en dat Hij zijn stem op de straten niet zal horen. Daar ligt ook iets in van dat bedekt moest blijven wie Hij daadwerkelijk was,totdat Hij alles volbracht zou worden. En tegelijkertijd vormen deze woorden ook een rijke adventsboodschap, die wij deze morgen met elkaar willen overdenken.

Op deze eerste Adventszondag komt het Woord van God tot ons uit Jesaja 42, vers 1 en 2, waarin wij vanmorgen een adventswoord van God de Vader horen. We lezen het Woord van God als volgt:

Zie, Mijn Knecht, Dien Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in Denwelke Mijn ziel een welbehagen heeft! Ik heb Mijn Geest op Hem gegeven; Hij zal het recht den heidenen voortbrengen. Hij zal niet schreeuwen, noch Zijn stem verheffen, noch Zijn stem op de straten laten horen.

We schrijven als thema boven de prediking: **De adventsboodschap van God de Vader.** Twee gedachten gaan we overdenken:

1. In de eerste plaats: de persoon die in deze boodschap wordt aangewezen.
2. In de tweede plaats: het werk dat deze persoon zal gaan doen.

1. De persoon die in deze boodschap wordt aangewezen

Het tweede deel van het boek Jesaja, gemeente, wordt wel het troostboek genoemd. Dat begint in hoofdstuk 40, en als je van hoofdstuk 40 tot het einde van Jesaja leest, begrijp je waarom dit deel zo genoemd wordt. Neem alleen al de aanhef van Jesaja 40: *Troost, troost Mijn volk, zal uw God zeggen. Spreek naar het hart van Jeruzalem, roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden*.

Voor wie gelden deze woorden nu? Jesaja moest in het bijzonder spreken tot de inwoners van Jeruzalem en het tweestammenrijk, dat net als het tienstammenrijk door eigen schuld in ballingschap terecht zou komen. Maar op de achtergrond van deze profetieën hoor ik altijd als het ware David zingen in Psalm 130: *God zal Zijn volk niet eindeloos kastijden*. En inderdaad, ook toen heeft de Heere het volk weer uit de ballingschap teruggebracht. Weet u hoe Hij dat gedaan heeft? Daarvoor heeft Hij verschillende personen ingeschakeld. Een van die personen was koning Kores, die in Jesaja 41 al wordt aangekondigd en in Jesaja 45 wordt genoemd als de gezalfde des HEEREN.

Maar als we teruggaan naar onze tekst, die tussen hoofdstuk 41 en 45 ligt, komt de vraag bij ons boven: Wie is die Knecht waarover het in onze tekst gaat? Is dat ook koning Kores? Bedoelt Jesaja hier de koning die het volk uit de ballingschap zal verlossen? Sommige verklaarders zeggen dat. Maar als we goed naar Jesaja 42 luisteren en speuren naar wat daar geschreven staat, komen we erachter dat Jesaja iemand anders bedoelt dan koning Kores. Dan zien we weer iets oplichten wat we telkens zien bij de Bijbelheiligen uit het Oude Testament: zij hebben van verre gezien, geloofd en aanschouwd. Ook Jesaja. En wat heeft hij van verre gezien? De grote Verlosser die uit Sion zal komen en die aan Jesaja werd voorgesteld als de Knecht des HEEREN.

Wat heeft Jesaja over deze Knecht des HEEREN niet veel mogen zeggen! Eigenlijk, als je goed naar zijn profetie luistert, was het alsof hij een lied zong over de Knecht des HEEREN. Dat lied begint hier in Jesaja 42, komt terug in Jesaja 49, in Jesaja 50, en wat denkt u van Jesaja 53? Het zijn de liederen over de Knecht des HEEREN die Jesaja heeft mogen zingen. En wie was die persoon, die grote Verlosser die uit Sion komen zal? Wie is die Knecht des HEEREN die Jesaja van verre gezien heeft en geloofd en door dat geloof omhelsd heeft? Het is de Heere Jezus Christus, de beloofde Messias.

Ik kan u op drie manieren bewijzen dat het hier in onze tekst echt over Christus gaat. Allereerst omdat God de Vader Zelf aan het woord is. In eerdere hoofdstukken komen we dat al tegen: *Ik, de Heere, zeg tot Sion*. Die sprekende lijn gaat voort in Jesaja 42. Hier is de Vader aan het woord, en de Vader spreekt over Zijn Zoon als *Mijn Knecht*. Ten tweede noemt Hij Zijn Zoon *Mijn Uitverkorene*, op Wie de Geest des HEEREN gegeven is. Dat kan niemand anders zijn dan de Heere Jezus Christus. En ten derde zegt de Heere Jezus het Zelf. In onze tweede schriftlezing, Mattheüs 12, past de Heere Jezus de woorden van onze tekst op Zichzelf toe: *Zie, Mijn Knecht*.

Jawel, gemeente, zo wordt Hij aangekondigd in deze adventsboodschap. Dan past ons eerbied en diep ontzag als wij deze morgen, door middel van de prediking van het Woord, God Zelf horen spreken. Want wat doet God in onze tekst? Hij eist alle aandacht op voor Zijn Zoon. Dat ligt opgesloten in dat korte, krachtige woordje: *Zie*. Weet u wat de Vader hier doet? Hij komt met een welmenende, ernstige oproep om op Zijn Zoon te zien. Waarom? Waarom klinkt Zijn stem in deze diepgevallen wereld: *Zie, Mijn Knecht*? Omdat de Heere geen lust heeft in de dood van een goddeloze, omdat er buiten Christus een eeuwige rampzaligheid wacht, omdat een zondaar buiten deze Knecht nooit zalig kan worden. En dan hoor ik in het Nieuwe Testament als het ware een echo van het woordje *zie*, een echo in 2 Korinthe 5: *Laat u met God verzoenen*.

Maar wat is nu de praktijk in deze wereld? Dat velen Hem niet zien, dat velen Hem niet willen zien. Ze leven maar door, alsof er geen dood is, alsof er geen eeuwigheid is, alsof een mens geen schuld heeft, alsof er geen rampzaligheid wacht waar een mens naar recht terecht moet komen, alsof ze geen Zaligmaker nodig hebben. Heb ik het misschien over jou, jongen? Heb ik het misschien over jou, meisje? Waarmee ben je afgelopen week zo druk geweest? Heb ik het misschien over u, ouderen in ons midden?

Het wordt zo anders als de Heilige Geest begint te werken in het hart van een zondaar. De Heilige Geest laat je vanuit het Woord zien in welk een nameloos diepe ellende wij met onze kinderen terechtgekomen zijn. Dat je werkelijk gaat ontdekken dat je gezondigd hebt en dat je door de werking van de Heilige Geest gaat ontdekken dat je in de schuld staat bij God. Het wordt zo'n wonder voor een mensenkind dat helemaal vastloopt met de eisen van God, als de Heere vanuit het Woord predikt en het diep in je hart doordringt: *Betaal Mij wat gij schuldig zijt*. Dan wordt het woordje *zie* evangelie: *Zie, o zie, Mijn Knecht*.

O, in mij is alle reden te vinden dat God mij zou wegwerpen en dat Hij niet tot mij komt met dat heerlijke woord *zie*. Maar nu komt Hij toch en Hij laat het me weten vanuit de Schriften. Die God tegen Wie ik zo gezondigd heb, die God laat het horen: *Zie, zie toch, zie toch Mijn Knecht*. Ja, dat is met recht een adventsboodschap. Want wat is er dan te zien en wat gaan degenen die zalig worden in Hem dan ontdekken? Wat gaan ze zien? Drie dingen, vanuit onze tekst.

In de eerste plaats gaan ze zien dat Jezus Christus een Knecht is. Wat is dat, gemeente? We hebben het niet over een slaafje, niet over iemand aan de rand van de samenleving. We hebben het over God, over de Zoon van God, Die eeuwig met de Vader was, Die in de schoot van de Vader was. En Die wijst de Vader vanmorgen aan als *Mijn Knecht*. Dat betekent echt, vanuit de grondtekst, vanuit het Hebreeuws: Mijn slaaf. Dat zou je toch al moeten verbreken, gemeente. Wij die zo hoog staan met onszelf, Christus wordt slaaf, Knecht, Knecht van de Vader.

Dat woord *Knecht* is in het Hebreeuws afgeleid van een werkwoord dat betekent: voor iemand anders werk verrichten op vrijwillige basis. En daarmee laat de Vader vanmorgen door de prediking van het Woord ons weten wat dat grote werk zal zijn dat die Knecht des Vaders zal gaan doen. Het is dat grote werk van de verlossing. Maar dat houdt wat in, gemeente. Weet u dat Advent en Kerst ons diep, diep zouden moeten vernederen? Weet u dat de boodschap van Advent en de boodschap van Kerst ons heel klein en ootmoedig zouden moeten maken? Want als wij niet gezondigd hadden, gemeente, was er geen Advent nodig, was er geen Kerstfeest nodig. Maar het is naar Gods recht allereerst nodig dat het Kerstfeest moest worden. En waar geen mens kon betalen voor de schuld, waar geen mens de straf der zonden kon dragen, daar gaat die grote God in de hemel Zijn lieve Zoon zenden naar de aarde als een Knecht, in een dienstknechtsgestalte, om als mens te betalen voor de schuld.

O, *zie, zie de Knecht des HEEREN*, die Knecht Die de last van de zonden dragen moest, de Knecht Die de hemelhoge schuld verzoenen moest, de Knecht Die boog onder Gods onkreukbaar recht. Maar die Knecht Die dat ook wilde, want Hij had Zijn Vader zo lief, Hij wilde de deugden van Zijn Vader verheerlijken. En dat wist de Vader. Daarom komt Hij met deze woorden: *Zie, Mijn Knecht*. Ja, dan zegt God vanmorgen: *Zie, Mijn Knecht*. Het is de Knecht van de Vader. En weet u wat ik in die woorden hoor? *Zie, Mijn Knecht*. Hebt u het ook al ontdekt? Met name u, kind des HEEREN in ons midden, hoort u er wat in? Weet u wat ik hoor? Vreugde, vreugde bij de Vader. Het is Zijn Knecht, waarvan Hij weet: Mijn lieve Zoon ga Ik zenden naar de aarde en Mijn lieve Zoon zal volbrengen wat We samen in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid hebben afgesproken.

In die woorden *Zie, Mijn Knecht* hoor ik als het ware een blijde reactie van de Vader op de belofte van Christus aan Zijn Vader: *Toen zeide Ik: Zie, Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Mijn ziel U opgedragen, wil U alleen behagen, Mijn liefde en ijver brand*. Wat een adventswoord, gemeente! *Zie, Mijn Knecht*. O, wie zucht er onder zijn zonden, wie is er zo slecht vanwege zijn schuld, wie weet niet meer hoe het goed moet komen? Hoor het evangelie: *Zie, o zie, Mijn Knecht*. Hij zal alles doen om u, o zondaar, daar met Mij te verzoenen. *Zie dan toch Mijn Knecht*.

Het tweede wat er te zien is, door het geloof wel te verstaan, bij deze Knecht, is wat de Vader verder spreekt in onze tekst: *Die Ik ondersteun*. Daarmee wil God benadrukken dat het werk dat Christus, Zijn Zoon, zal doen, ook echt zal gelukken. Daarom ligt de zaligheid voor al die zondaren die zalig worden ook echt vast. De zaligheid van de kerk des HEEREN is echt gegarandeerd, want Christus zal mens worden. Hij werd geboren in Bethlehemstal als een zwak mensenkind, zoals ik zojuist zei, ouders, als een broos kindje. Maar toen Hij op de aarde kwam, werd Christus, de Knecht des HEEREN, blootgesteld aan het wild gedierte – en dat bedoel ik geestelijk. Hij kwam te midden van een vijandig mensengeslacht, te midden van een plaats waar de duivel rondgaat als een brullende leeuw, zoekende wie hij zou kunnen verslinden.

En als je de geschiedenis nagaat, wat heeft de duivel in het werk gesteld om dat grote verlossingswerk van Christus als de Knecht des Vaders tegen te houden? Maar tevergeefs. *Die Ik ondersteun*, zo zegt de Heere in onze tekst. Dat betekent: Ik zal Mijn Zoon vasthouden, zodat Hij daadwerkelijk kan volbrengen waartoe Ik Hem naar de aarde gezonden heb. Waarin heeft de Heere Jezus vanaf Zijn geboorte in Bethlehem tot aan het kruis van Golgotha die ondersteuning ervaren? Allereerst omdat Hij de Zoon van God was en daarom Zelf ook God was. Door Zijn goddelijke natuur heeft Hij dit alles kunnen dragen wat Hij hier op aarde moest volbrengen. Ten tweede werd Hij gezalfd door de Heilige Geest, en dat had Hij als mens nodig, zoals de Vader belooft in onze tekst: *Ik heb Mijn Geest op Hem gegeven*. Is dat niet duidelijk openbaar geworden, met name toen Jezus Zelf gedoopt werd, ouders? Toen de Heilige Geest in de gedaante van een duif op Hem neerkwam om Hem naar Zijn menselijke natuur werkelijk bekwaam te maken.

Zien we het werk van de Heilige Geest dan niet gebeuren in Nazareth, als de engel Gabriël komt om Maria te overschaduwen? Wat hoor ik dan Gabriël tot Maria zeggen? *De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom ook, dat Heilige, Dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden*. Het begon met de kracht van de Heilige Geest, en de Heilige Geest bleef op de Heere Jezus naar Zijn menselijke natuur rusten, en daarin werd Hij ondersteund om dat grote werk te doen.

Dus omdat Hij Zelf God was, ervoer Hij de ondersteuning. Omdat de Heilige Geest op Hem kwam, ervoer Hij de ondersteuning. Maar er is nog een derde manier waarop de Heere Jezus de ondersteuning heeft ervaren. Hij heeft dikwijls ervaren hoe Zijn eigen Vader Hem kennelijk ondersteunde en Hem bewaarde. Ik geef u twee voorbeelden. Jongens en meisjes, de Heere Jezus was nog maar een baby'tje toen er een koning was die Hem wilde vermoorden. Jullie weten wel wie dat was, hè? Koning Herodes. Maar kijk eens hoe toen de Vader Zijn Zoon heeft ondersteund door Zijn bewaring: Hij leidde Hem naar Egypte. En zo kon Herodes niets doen. Dat was een ondersteuning toen Hij nog maar een baby'tje was.

Maar ook toen Hij een volwassen man was, heeft Hij kennelijk ervaren hoe de Vader Hem ondersteunde op Zijn lijdensweg. Hoe dikwijls komen we het niet tegen dat de farizeeën plannen beraamden om Hem te doden? We komen het tegen dat ze Hem van de steilte wilden afwerpen, dat ze Hem wilden stenigen. Maar niet één kon wat doen, want Hij werd ondersteund door Zijn Vader. En dan sprak Zijn Vader ook tot Hem. Tweemaal vinden we het in de Schrift hoe de Vader

tot ondersteuning van Zijn Zoon, juist op die lijdensweg, heeft gezegd: *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelke Ik Mijn welbehagen heb*.

Ziet u wel, de Heere Jezus werd ondersteund. Hij werd ondersteund door een engel die Zijn Vader zond na die verzoeking in de woestijn. Hij werd ondersteund door een engel, versterkt door een engel, bij Zijn diepe, diepe worsteling in Gethsémané. O, die Vaderlijke ondersteuning! Christus heeft het ervaren. En weet u wat nu zo'n wonder wordt voor degenen die de Heere vrezen? Dat ze in die ondersteuning van de Vader van Christus gaan ontdekken: het was nu alles tot mijn zaligheid, opdat Christus dat grote werk in mijn plaats zou kunnen verwerven en doen. Daarom is Christus op die smartelijke, dodelijke weg niet bezweken. Hij werd ondersteund.

En wat denkt u, gemeente, als God zo voor Zijn eigen Zoon was, Die ons in alle dingen gelijk geworden is, zal de Vader dan ook Zijn eigen kinderen, die om Christus' wil tot Zijn eigendom heeft aangenomen, in het strijdperk van dit leven niet ondersteunen? Ik zou het wel denken. Want als ik even terugga naar het vorige hoofdstuk, Jesaja 41, kom ik het letterlijk tegen in vers 10: *Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid*. En zoals Christus het op aarde ervaren heeft toen Hij in de strijd was, zo zullen Gods kinderen het ook ervaren.

Er is nog iets te zien door het geloof in de Knecht des HEEREN: *Mijn Uitverkorene, in Denwelke Mijn ziel een welbehagen heeft*, zo horen wij God ook zeggen in onze tekst. Dus de Heere Jezus is uitverkoren. Mag ik het zo vanmorgen zeggen? De Heere Jezus is de eerste die de Vader heeft uitverkoren, om in Hem een schare die niemand kan tellen ook te kunnen verkiezen tot zaligheid. Laat ik het eenvoudig zeggen. In de hemel is een boek, jongens en meisjes. Dat boek heet het boek des levens. Dat is een heel dik boek. Daar staan alle namen ingeschreven van een schare die niemand kan tellen. En als God de Vader dat boek opent, op de eerste bladzijde van dat boek staat maar één naam: de naam van Zijn natuurlijke, eeuwige Zoon, Jezus Christus, Mijn eniggeboren Zoon, de oudste Broeder van de ganse kerk des HEEREN. En als God de Vader de volgende bladzijde omslaat en kijkt, volgen alle namen die de Vader in Christus verkoren heeft.

Daarom heeft de Heere in Zijn ganse kerk een welbehagen, omdat Hij in Zijn Zoon een welbehagen heeft. Eigenlijk staat het er in het Hebreeuws heel mooi, heel diep. Als je het heel letterlijk vertaalt, zegt de Vader: in Christus, in Mijn geliefde Zoon, in Mijn Verkorene rust heel het welbehagen van Mijn ziel. Daarom konden de engelen zingen in de velden van Efrata, en zijn de herders er tot een verwondering getuigen van geweest: *Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen*. Ja, allereerst in Christus, Die mens geworden is, maar daarmee in al die mensen die zalig worden een welbehagen. Welke persoon wijst God de Vader op deze Adventszondag aan? *Zie, Mijn Knecht, Mijn Uitverkorene*. Hij is schoon in Zijn persoon, maar ook in Zijn werk. Dat gaan we in onze tweede gedachte overdenken.

2. Het werk dat deze persoon zal doen

Daar moet ik een belangrijk woordje gaan uitleggen dat misschien op de klank af wat verwarrend is of op verkeerde gedachten brengt. Dat is het woordje *recht*. Hier komt een adventsbelofte van God de Vader, en Hij zegt: *Hij, Mijn Knecht, zal het recht den heidenen voortbrengen*. Wat betekent dat woordje *recht*? Vanuit het Hebreeuws heeft dat verschillende betekenissen, maar die kunnen we niet klakkeloos overal gebruiken. We moeten altijd naar de context kijken hoe het bedoeld wordt.

Soms betekent het woordje *recht* oordeel of straf. Zo komen we het bijvoorbeeld tegen in Jeremia 26, waar een valse profeet veroordeeld wordt. Toen spraken de priesters en de profeten tot de

vorsten en tot al het volk, zeggende: *Aan dezen man, dat is die valse profeet, is een oordeel, een recht des doods.* Die betekenis past niet in onze tekst, want daarmee zou de context niet kloppen. De context van onze tekst laat zien dat God de Vader Zijn Zoon gezonden heeft, niet om mensen te straffen of te veroordelen, maar dat die Knecht des HEEREN gekomen is om zondaren te behouden. Dus wij kunnen niet in de eerste plaats aan de betekenis van oordeel of straf denken.

Dan is er nog een tweede betekenis van het woordje *recht*, in de zin van regeren, zoals een koning regeert: rechtvaardig, wijs en zacht. En toch past dat ook niet precies in onze tekst. Want als we het woordje *recht* als regeren willen uitleggen, doet ons dat denken aan een overwinnende koning die op zijn troon zit. Maar zo wordt Christus in onze tekst niet aangewezen. Christus wordt hier aangewezen als een Knecht Die moet lijden, Die moet sterven, Die naar deze aarde gekomen is.

Wat betekent dat woordje *recht* dan wel? Nou, gemeente, dan kom ik bij een derde betekenis. Dat woordje *recht* betekent ook Gods wet, en in de brede betekenis van het woord: Zijn eigen Woord. Dus hier laat de Vader zien: Nu zend Ik Mijn Zoon als Mijn Knecht, Die ook op aarde een Profeet zal zijn, Die met Zijn Woord komt, Die Zijn Woord laat verkondigen. *Hij zal het recht den heidenen voortbrengen*. Hij zal met het Woord tot de heidenen komen. Ja, en dat woordje *voortbrengen* is ook zo'n prachtig woord. Want dat betekent dat de Heere Jezus gaat zorgen dat Zijn Woord, Zijn recht, op de juiste plaats gebracht wordt en dat het op de juiste plaats terechtkomt. Dat betekenen de woorden *het recht den heidenen voortbrengen*. Jaren heeft Hij dat aan Israël gedaan, maar als Hij komt en alles volbracht heeft, gaat Hij met dat Woord ook tot de heidenen.

En wat houdt dat Woord in, tenslotte? Twee dingen. Want als Christus een zondaar gaat onderwijzen met Zijn Woord, dan is dat altijd evenwichtig. En degenen die de Heere vrezen, gaan het ook evenwichtig ervaren. Dan ga ik toch het woordje *recht* gebruiken om het tenslotte aan u uit te leggen. Als de Heere komt met Zijn Woord, dan komt Hij met het Woord van wet en evangelie, recht en genade. En is de Heere al zo in je leven gekomen? Ben je zo een leerling aan Zijn voeten terechtgekomen, om daar in die twee vakken, laat ik het zomaar zeggen, onderwezen te worden: Zijn recht en Zijn genade?

Dan ga je vanuit de Bijbel ontdekken dat het recht van God, dat Woord van God, die wet van God, een eisend karakter heeft. Want de Heere heeft recht op ons leven. De Heere heeft recht op jullie kinderen, doopouders. Je zult je kinderen een keer terug moeten geven in de eeuwigheid. En hoe zul je ze teruggeven? God heeft er recht op. Daarom moesten ze gedoopt worden. Maar dat houdt wat in, gemeente, dat God recht heeft op ons leven. Het houdt wat in dat de Heere zegt: Mijn zoon, Mijn dochter, geef Mij uw hart. Want de Heere eist gehoorzaamheid aan Zijn wet. Dat is Gods recht. Dat is billijk van een goeddoend God.

En wat ga je nu ontdekken als die eis in je hart gelegd wordt? Dat je dat nu net niet kunt. En dan ga je het proberen. Dan ga je proberen Gods wet te houden en jezelf wat op te knappen. De Heere breekt het af, want het kan niet. Je kunt niet aan dat eisend recht van God voldoen, totaal niet. Dat is heel vernederend voor een mens, want we doen het zo graag zelf. Maar we kunnen het echt niet. En als je dan ontdekt dat je met al die zonde in de schuld staat bij God, en de Heere zegt: Nu wil Ik dat u, jij persoonlijk, voor die schuld aan Mij betaalt. Als de Heere op die wijze met de eis van Zijn recht, Zijn Woord komt, gaat het niet. Het gaat echt niet. Dan kom je in een doodlopende weg. Dan word je werkelijk een uitgewerkte zondaar.

Maar dan de keerzijde van dat Woord, de keerzijde van dat recht, dat Hij den heidenen gaat voortbrengen. Wat een mens totaal niet kan, nooit meer kan, heeft deze Knecht des HEEREN gedaan. En dat laat Hij zien door het onderwijs van Zijn Woord. Hij is niet alleen een Profeet, Hij is ook een Priester. Want Hij wordt vanmorgen aangewezen als de Knecht des HEEREN, Die

volkomen gehoorzaam is geweest aan alle eisen van Zijn Vader. Die het daar aan het vloekhout op Golgotha uitgeroepen heeft: *Tetelestai, het is volbracht*. Totaal volbracht. Er hoeft niets meer bij, er kan niets meer bij, van welke zondaar dan ook.

En met dit offer heeft Hij het genaderecht verworven, dat een arme zondaar daar mag toegaan tot de troon der genade, om geholpen te worden ter bekwamer tijd. En wordt dat niet een groot wonder in het leven van degenen die zalig mogen worden? Zelf steeds meer en steeds dieper ontdekken en beleven een rechteloze te zijn, nergens, nergens recht op te hebben. Om dan te mogen zien op die Knecht des HEEREN, Die het genaderecht verworven heeft voor een rechteloze zondaar. En daarom mag je komen, komen met je zonde, met je ellende, met je schuld, met al je rechteloosheid. Want het ligt niet in ons, het ligt niet in jullie, ouders, het ligt niet in je kinderen. Het ligt buiten onszelf, in Hem. Om zo te mogen leren: er is buiten mij, in Hem, een genaderecht.

En dat leren Gods kinderen op de school van vrije genade. *Hij zal leiden, Hij zal leiden het zacht gemoed, in het effen recht des HEEREN*. *Wie Hem nederig valt te voet, zal van Hem Zijn wegen leren*. En dan doet Hij dat niet met kracht en niet met geweld, maar in het ruisen van een zachte stilte. *Hij zal niet schreeuwen, noch Zijn stem verheffen, noch Zijn stem op de straten laten horen*. Dat doet Hij niet. Maar de Heere werkt zachtmoedig, rustig, stil, stapje voor stapje. En Hij maakt het waar, wat we volgende week verder gaan overdenken: *Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen; met waarheid zal Hij het recht voortbrengen*.

Amen.